

タフ

TOUGH:
Borderline

3

Kaoru Iwamoto

Illustration: Bosco Takasaki

Translation: Neco Maid

TOUGH 3

Borderline

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

Kaoru Iwamoto เขียน
Bosco Takasaki ภาพ
Neco Maid แปล

เรื่องราวนี้เป็นเพียงเรื่องแต่ง
ตัวละครไม่มีอยู่จริง
และไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ
กับสถานที่หรือองค์กรที่กล่าวถึงในเรื่องทั้งสิ้น

Contents

TOUGH Act.5

Borderline8

TOUGH Act.5.5

After Affair160

After Affair After223

After Words236

Characters

นากาเซะ ทาคามิ

เพื่อนสมัยเรียนมัธยมของชินโง
และอิบิคิ ย้ายกลับมาจาก
ต่างประเทศ เป็นเกย์

คามิคุระ อิบิคิ

ตำรวจประจำสถานีชิบะบุะจูกุโเอ เป็นคน
เข้มๆ ไม่กลัวใคร เคยเป็นเพื่อนสนิท
กับชินโงมาก่อน แต่หน้าร้อนของช่วง
มัธยมปลายปีที่สามเขาใช้กำลังกับ
ชินโงโดยที่เจ้าตัวไม่ยินยอม ทำให้
ความสัมพันธ์ต้องห่างเหินกันไป
โดยไม่มี การติดต่อกันเลยถึงแปดปี

อิรามะ ชินโง

กราฟิกดีไซเนอร์ หน้าตา
สะสวยเพราะมีเชื้อชาว
รัสเซียอยู่หนึ่งในแปดส่วน
แต่ตัวตนที่แท้จริงกลับเป็น
เด็กหนุ่มที่แสนธรรมดา
หลังจากที่ได้พบกับฮิบิคิ
อีกครั้งก็กลายเป็นคน
เจ้าปัญหา Troublemaker
มาตลอด

ฮารุฮาดะ ชุน

ตำรวจรุ่นน้องของฮิบิคิ
เป็นเด็กหนุ่มมีเชื้อ
มีชื่อเล่นว่าฮารุคุง

คามิคุระ ซากุระ

ภรรยาพี่ชายของฮิบิคิ
ซึ่งเสียชีวิตในหน้าที่
เป็นผู้ดูแลร้านอาหาร
ชื่อซากุระ

TOUGH Act.5

Borderline

1

เมษายน เมื่อช่วงเวลาที่เกสรดอกไม้และดอกซากุระบานพุ่ง
ไปทั่วมาถึง

ตัวผม อิรามะ ซินโง ซึ่งกำลังปรายหางตามองความสดใสของ
ฤดูใบไม้ผลิในช่วงนี้ อยู่ ก็กำลังมีเรื่องค้างคาในใจอยู่เรื่องหนึ่ง

โดยตัวต้นเหตุแห่งความจิตตกและอารมณ์ถดถอยทั้งหมดนี้
ก็ไม่มีใครอื่นนอกจาก คาโมคุระ ฮิโรชิ เพื่อนเก่าตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมต้น ซึ่ง
ปัจจุบันเป็นเพื่อนบ้านห้องข้างๆ และยังเป็นตำรวจประจำสถานีชิบูยะจูโอ
อีกด้วย ถ้าจะให้สาธยายวีรกรรมของหมอนั้นที่ทำกับผมไว้ เอาแค่คร่าวๆ
อาจต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงเลย—

ผมจะมองข้ามเรื่องปลื้มก้อย่อยหุยมหิมะไปก่อน เรื่องของเรื่อง
มันเริ่มขึ้นเมื่อเก้าปีที่แล้ว — เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงฤดูร้อนของมัธยมปลาย
ปีที่สาม ซึ่งผมไม่อยากจะเก็บมาเป็นความทรงจำเลยแม้สักนิด มันเป็นเรื่อง
‘เหนือการควบคุม’ ที่หมอนั้นก่อขึ้น เป็นเหตุให้ความเชื่อใจระหว่างเราต้อง
พังทลายลง รวมทั้งมิตรภาพก็ถูกสาปให้ผ่นึกอยู่ในก้อนน้ำแข็งจนชั่ววันจันทร์
ไปแล้ว ...มันน่าจะเป็นอย่างนั้น

เป็นความจริงที่หลังจากจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลายแล้วก็ไม่มีการติดต่อคบหาอะไรกันเลยตลอดแปดปีเต็ม หากไม่เกิด
เหตุบังเอิญเมื่อฤดูร้อนของปีที่แล้วจนทำให้เราต้องกลับมาพบกันอีกครั้ง
ละก็ ผมคิดว่าเราคงไม่มีโอกาสได้กลับมาพบกันอีกเป็นครั้งที่สองแน่นอน

ผมเองไม่รู้ว่าเป็นการเล่นตลกอะไรของโชคชะตา เหตุกระซอก
กระเป่าซึ่งเกิดในย่านฮาราจูกุเป็นโอกาสให้เราต้องกลับมาพบกันอีกครั้ง

TOUGH Act.5 Borderline

หลังจากพบกันอีก เพราะใจผมหวั่นไหวไปกับการรุกร้าของฮิโบริตี้
ดูไม่สะทสะท้านอะไรกับช่องว่างของเวลาแปดปีนั้นเลยแม้แต่น้อย ก็เลย
ถูกหมอนั้นยึดวิญญาณสำเร็จ และเข้าออกห้องผมได้ตามอำเภอใจมา
หลายเดือนแล้ว

ผมผ่านช่วงอันน่าระทึกใจที่จู่ๆ ต้องมาอยู่ร่วมห้องเดียวกันกับ
หมอนั้นตลอดสองสัปดาห์ของปลายปีได้อย่างเฉียดฉิว แต่วางใจได้เพียงไม่นาน
เพราะเกิดเรื่องใหญ่ร้ายแรงที่สุดแห่งปีในคืนคริสต์มาสอีฟจนต้องยกให้เป็น
เหตุปิดท้ายปีที่มีแต่ความวุ่นวายไม่หยุดหย่อนเลยทีเดียว เหตุการณ์นั้นก็
คือ ผู้ชายเอาแต่ใจอย่างหมอนั้นย้ายมาอยู่ข้างห้องผมอย่างเป็นทางการ
แล้วไงล่ะ

หลังจากวันนั้น ผมก็ถูกหมอนั้นซึ่งเป็นคนชอบทำอาหาร ทำ
อาหารมาล่อให้ตายใจ กว่าจจะรู้ตัวก็เข้ามาตีสนิทกลายเป็นเพื่อนร่วมโต๊ะ
กินข้าวกันทุกเย็นเสียแล้ว...

“ขอโอกาสให้ได้เริ่มใหม่จากความเป็นเพื่อนอีกครั้งหนึ่ง” ผม
ตกลงรับข้อเสนอจากผู้ชายซึ่งทำอาหารมาล่อใจในวันนั้น แต่วันวาเลนไทน์
คือจุดเริ่มต้นความสัมพันธ์ครั้งใหม่ของพวกเราสองคนอย่างจริงจัง วันนั้น
เป็นวันแห่งความรัก ทั้งยังเป็นวันเกิดปีที่สี่สิบเจ็ดของผมด้วย

จนถึงวันนี้ความสัมพันธ์ของพวกเราสองคนอยู่ในสถานะ ‘ดีมาก
ที่สุด’ อาจเป็นการพูดอ้อมๆ ที่ฟังดูแปลกอยู่สักหน่อย แต่คงไม่มีคำอธิบาย
ไหนดีไปกว่านี้อีกแล้ว

แม้มีปากเสียงเถียงกันบ้างเล็กน้อย แต่พอวันรุ่งขึ้นก็ไม่มีอาการ
มีนตึงหรืออารมณ์โกรธเคืองกันเหลืออยู่เลย รวากับว่าได้ย่อนเวลากลับ
ไปอยู่ในช่วงที่ยังเป็นนักเรียนเล่นหัวกันอย่างบริสุทธิ์ใจ ในความเป็นเพื่อน
ไม่มีอะไรแอบแฝงเลยแม้แต่น้อย เป็นช่วงเวลาเสียบสงบที่ไม่มีอะไรมา
สั่นคลอนได้...

เป็นมิตรภาพระหว่างเพื่อนที่นิ่งและสงบ
ผมหวังให้มิตรภาพของเราเป็นเช่นนี้มาตลอด... น่าจะเป็นเช่นนั้น
ที่ว่า ความรู้สึกที่อบอุ่นในใจของผมตอนนี้คืออะไรกันแน่?
ไม่รู้ทำไม ทันทีที่ผมแยกห่างจากฮิบิคิก็เอาแต่ทอดถอนใจโดยไม่รู้ตัว
จิตใจที่สิ้นไหวนี้ — เป็นเพราะฤดูใบไม้ผลิหรืออย่างไร?
ไม่หรือ คงไม่ได้เป็นเพราะฤดูใบไม้ผลิ
แต่เป็นเพราะตัวผมในช่วงนี้... ออกจะแปลกประหลาด แปลกจน
แม้แต่ตัวผมเองก็ยังไม่รู้ตัว

วันนี้ ฮิบิคิโผล่หน้ามาหาผมที่ห้องตอนสองทุ่มเหมือนเคยและทำ
มือเย็นให้กินเหมือนทุกครั้ง ผมทำหน้าที่จัดการเก็บกวาดหลังมื้ออาหาร
ส่วนฮิบิคิจะไปดริปกาแฟ การแบ่งหน้าที่แบบนี้ดูเหมือนคู่สามีภรรยาที่อยู่
ด้วยกันมานานจนรับจ้งหระกันได้โดยไม่ต้องพูดอะไรมาก

ถ้าหากผมอยู่ในช่วงใกล้กำหนดส่งงานพิมพ์ต้นฉบับก็จะบอกลา
สำหรับวันนั้นในตอนนั้นเลย แต่วันนี้ แม้ยังอยู่ในช่วงที่ต้องเร่งทำงานแต่
ผมกลับรู้สึกไม่อยากแยกห่างจากเขา จึงลองเอ่ยปากชวนฮิบิคิให้ดูดีวีดี
ด้วยกันก่อน เขาตอบรับอย่างสุภาพว่า ถ้านายไม่ว่าอะไรก็เอาตามนั้น

ผมจัดแจงเปิดหนังแอคชั่นเกรดบีที่เช่าแผ่นมาเมื่อวันก่อน¹ จาก
นั้นก็ไปนั่งข้างกันที่โซฟาตัวไม้ใหญ่ๆ พอนั่งลง ผู้ชายตัวใหญ่ล่ำๆก็สูง
180 เซนติเมตรที่ครองพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่เดิมก็ทำให้ตัวของเราสองคนต้อง
ชิดติดกันอย่างเสียดสีไม่ได้

ไออุ่นของร่างกายค่อยๆ แผ่จากจุดสัมผัสชิดใกล้ขึ้นมาทีละน้อย
พอผมเริ่มรู้สึกได้ถึงกลิ่นเนื้อที่มีความแน่นและแข็งแรงต่างไปจากตัวเอง
ขึ้นมา สมาธิทั้งหมดก็พุ่งไปรวมกันตรงนั้นโดยไม่รู้ตัวจนเนื้อเรื่องในจอ
ตรงหน้าแทบไม่เข้ามาในความคิดเลยสักนิดเดียว

¹ ช่วงปีที่แต่งนิยายเรื่องนี้ยังมีบริการให้เช่าแผ่นดีวีดีหนังอยู่

TOUGH Act.5 Borderline

ท่ามกลางความมืดสลัว ผมแอบชายตามองคนข้างๆ

ผิวสีเข้มต่างไปจากตัวผมซึ่งผิวขาวซีดเพราะมีสายเลือดชาวสลาฟผสมอยู่ คิ้วหนาเด่นชัดแสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่น ดวงตาดำขลับ จมูกโด่งเป็นสันตรงต่างไปจากคนญี่ปุ่นทั่วไป ริมฝีปากหนาได้รูป

ตอนที่ถูกริมฝีปากหนาได้รูปของเขาสัมผัสก็อ่อนแรงไปทั้งร่าง ไพร่ร้อนสุมอยู่ในช่วงลึกของห้องน้อยพาให้ซาไปจนถึงปลายนิ้วมือและนิ้วเท้า... นี่ผมกำลังคิดอะไรอยู่เนี่ย

รู้สึกที่ตัวเองเริ่มร้อนรนเมื่อความคิดพาให้มือและเท้าซา จึงพยายามบังคับสายตาให้มองไปที่จอโทรทัศน์ แต่เพราะเรื่องราวภาพยนตร์ไม่น่าสนใจมากนักจึงดูไปจนจบทั้งที่ไม่ได้มีสมาธิเลย

“ฉากตอนยกพวกตีกันนี่เด่นสะใจดี แต่ว่าแอคติ้งของนักแสดงไม่ค่อยสมบทบาทเลยไม่อินเท่าไร”

อย่างที่คิดไว้ ฮิบิคิบนพลางลุกขึ้นยืนและยึดลำตัวใหญ่บีบีนรากับสัตว์ป่าของเขาก่อนหันกลับมาองและถามผมซึ่งนั่งอยู่บนโซฟา

“หลังจากนี้ นายต้องทำงานต่อใช่ไหมล่ะ”

“หืม? ...เออ ฮือ”

เขาพยักหน้ารับคำตอบที่ไม่ค่อยมีสติของผมและเดินตรงไปยังประตูกันห้องนั่งเล่น ผมลุกขึ้นจากโซฟาโดยไม่รู้ตัวและเดินใจลอยตามเขาไปจนถึงโถงประตูเข้าห้อง แล้วฮิบิคิก็นหันหน้ามามองอย่างแปลกใจ

“ไม่ต้องมาส่งก็ได้ ไปเถอะ รีบกลับไปทำงานได้แล้ว”

พอได้ยินเขาบอกอย่างนั้น แทนที่ผมจะตอบรับ กลับยังยืนนิ่งอยู่ ฮิบิคิจึงยื่นมือมาแตะศีรษะของผมและขยี้เส้นผมเบาๆ ก่อนจะก้มลงมองจ้องไปหน้า

“เป็นอะไรไป มีปัญหาเรื่องงานหรือไง”

ดูเหมือนเขาคิดว่าผมกังวลใจเรื่องงานอยู่ ใบหน้าผมเข้มนั้นฉายแววเห็นออกเห็นใจอยู่ครู่หนึ่ง แต่ไม่นานนักเขาก็ส่ายหน้าราวกับจะสะบัดแววตานั่นทิ้งไป

“เป็นงานที่นายเลือกเองเพราะใจรักใช่ไหม ในโลกนี้นะมีคนได้ทำงานที่ตัวเองชอบไม่มากนักหรอกนะ นายโชคดีมากเลย”

น้ำเสียงปลอบประโลมและสัมผัสอ่อนโยนจากมือที่กำลังลูบไล้เส้นผมทำให้รู้สึกเคลิบเคลิ้มจนหลับตาพริ้ม ผมเกือบจะเอนกายเข้าพิงไหล่หนานั้นแต่เขากลับจับตัวผมย่นเอาไว้ ความซ็อกที่ถูกปฏิเสธทำให้ผมเงยหน้าขึ้นมอง ฮิบิคิหมุนตัวกำลังจะเดินออกไป

(เขาจะไปแล้ว)

ทันทีที่นึกขึ้นได้จึงรีบเรียกชื่อเขา

“ฮิบิคิ!”

ผู้ชายที่กำลังเอื้อมมือไปจับลูกบิดประตูหันกลับมามองและขมวดคิ้วสงสัย อาจเป็นเพราะผมทำสีหน้าเหมือนอยากรั้งเขาเอาไว้

เขาหันกลับมาและจับแขนทั้งสองข้างของผมเอาไว้แน่น

ระยะใกล้ชิดพอให้สัมผัสได้ถึงลมหายใจ สายตาประสานกันมองเห็นตัวเองสะท้อนอยู่ในดวงตาดำขลับ

ถูกจับแน่นๆ — ผมคิดในใจ

หัวใจเต้นแรงรัวจนไม่เป็นลำดับ

ขณะที่ผมกำลังลังเลว่าจะหลับตาดีหรือไม่นั่นเอง ฮิบิคิก็ตบหลังเบาๆ รวากับจะปลอบประโลมเด็กที่กำลังอ่อนเวลาไม่ได้ตั้งใจ

“นายทำได้น่า”

เขาเอ่ยถ้อยคำให้กำลังใจด้วยน้ำเสียงอบอุ่นก่อนหันหลังกลับไปอีกครั้ง คราวนี้เขาเปิดประตูพร้อมเดินออกไปด้านนอก ผมได้แต่มองประตูที่ค่อยๆ ปิดลงเบาๆ รับรู้แค่ของตัวเองกำลังอ่อนแรงอย่างช้าๆ

“...ไหนเคยบอกว่าเป็นเพื่อนกันก็จับกันได้ไงล่ะ”

ผมบ่นพึมพำแกมผิดหวัง แต่พอเริ่มได้สติขึ้นมาก็ต้องหยุดก็กรู้สึกซาไปทั้งตัว

TOUGH Act.5 Borderline

(เดี่ยวลี เมื่อกี้นี่ว่าไงนะ)

ไหนเคยบอก? เพื่อน? จูบกันได้?

ผมทวนสิ่งที่บ่นออกไปเมื่อครูทีละประโยค แล้วก็ต้องชะงัก
ตัวร้อนผ่าว

“ผิดหวังอะไรกันเล่า โธ้ย! เรานี้ก็”

ได้แต่ตำหนิตัวเอง จากนั้นตะโกน ‘ว้าก’ เสียงลั่นห้องพร้อมทั้ง
เอามือทิ้งผม

(นี่เราคงเป็นบ้าไปแล้ว)

ผมรู้ว่าตัวเองแปลกไปแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ก็ตั้งแต่วันเกิด
ครบรอบปีที่สี่สิบเจ็ด วันที่ผมถูกเขาจูบอย่างอ่อนโยนจนแทบไม่อยากจะเชื่อ
เป็นความจริงนั้นแหละ

เป็นจูบที่ต่างไปจากที่เคยในอดีตทั้งหมด

เป็นจูบที่โอบอุ้มเอาไว้จนหมดใจ รู้สึกดีจนผมอยากถูกกอดอย่างนั้น
อีกสักครั้ง พอรู้ตัวก็เอาแต่มองตามเขาไม่ว่าจะขยับไปไหนหรือทำอะไร...

ทว่า ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา แม้ฮิบิคิจะหยอกล้อเล่นหัวบ้างแต่ก็
ไม่มีทำที่ว่าจะจูบผมอีกเลย ทำทางหงุดหงิดแต่เดิมของเขามลายหายไป
และดูเหมือนตั้งท่าระวังอะไรบางอย่าง

— จะใช้เวลานานแค่ไหนก็ได้ รอมมาตั้งแต่แปดปีแล้ว ถึงตอนนี้
คงไม่จำเป็นต้องรีบแล้ว

ราวกับว่าเขากำลังพิสูจน์คำพูดตอนนั้นให้ผมได้รู้ด้วยตัวเอง

แม้มีบางเวลาที่สวมกอดกันบ้าง แต่นั่นก็ดูคล้ายเป็นเพียงการแสดง
ความสนิทชิดเชื้อ ไม่รู้สึกถึงกลิ่นอายของความปรารถนาเหมือนตอนนั้นเลย
แม้แต่น้อย

หมอนั้นในเวลานี้ไม่น่ากลัวอีกต่อไปแล้ว

ทั้งที่ทำตัวมีเหตุผลและหลักการ เป็นคามิคุระ ฮิบิคิในฝันของผม
แล้วแท้ๆ

แต่ผมกลับรู้สึกว่าคุณทำอะไรบางอย่างไป
(...เป็นไปไม่ได้แน่)

ระหว่างที่ตามเองตอบเองอยู่นั้น ความรำเริงก็มลายหายไปเรื่อยๆ
คิดอยากจะหนีความจริงด้วยการดื่มแอลกอฮอล์ไปทั้งอย่างนี้ แต่กำหนด
วันส่งพิมพ์ก็ไล่ความยั่ววนนั้นไปจนหมด

ช่วยไม่ได้ ผมนั่งลงตรงหน้าโต๊ะทำงาน

เปิดโพลเดอร์ที่กำลังทำเลย์เอาต์ค้างไว้ ในที่สุดผมก็พาตัวเอง
กลับมาจดจ่อเรื่องงานได้อีกครั้ง งานที่ทำอยู่ตอนนี้เป็นเล่มแถมพิเศษของ
นิตยสารเจ้าประจำ 'Lovely'

ทั้งที่ตามกำหนดต้องส่งพิมพ์วันพรุ่งนี้ช่วงเย็นแล้วแท้ๆ แต่ยังมี
ช่องว่างที่ยังไม่ได้ทำอีกมาก แม้จะวางเลย์เอาต์หลักเอาไว้แล้ว แต่ยังต้อง
ใส่พวกรูปภาพ รูปวาด และส่วนปลีกย่อยต่างๆ ลงไป แถมยังต้องใส่
หัวข้อและทำส่วนที่เป็นตัวอักษรอีก...

(ช่วงนี้คงใกล้เวลาที่นักเขียนจะส่งคำบรรยายมาให้แล้ว)

พอเช็คอีเมลก็เห็นเมลจากนักเขียนเจ้าประจำส่งมาหนึ่งฉบับ ส่วน
อีกหลายฉบับนอกจากนั้นเป็นอีเมลเรื่องงานจากคนอื่นๆ ผมค่อยๆ เปิด
อ่านตามลำดับก่อนหลังที่ส่งมาจนถึงอีเมลสุดท้าย เป็นอีเมลที่ไม่รู้จักมาก่อน
หัวข้อเขียนตามรูปแบบอีเมลธุรกิจว่า 'ขอบคุณที่ช่วยเหลือมาตลอด'
แต่เพราะมีสแปมจำนวนมากที่มักใช้คำแบบนี้พรางตัวล่อให้เปิดอ่าน ผม
เดาว่ามาแบบนี้ร้อยละ 80 คงเป็นสแปม แต่เพื่อความแน่ใจที่ไม่ใช่อีเมล
ติดต่องานจึงคลิกดูก่อนกดลบทิ้ง ดูเหมือนว่ามีรูปภาพส่งมาด้วยแต่เพราะ
ไฟล์ใหญ่เกินไปจึงใช้เวลาเปิดนานมาก

และในที่สุดภาพนั้นก็ปรากฏให้เห็น...

(...อะไรเนี่ย?)

ผมถึงกับต้องจ้องดูภาพนั้นอีกครั้ง

เพราะคนในภาพที่ถูกส่งมาคือตัวผมเอง

TOUGH Act.5 Borderline

มีภาพ ‘ตัวเอง’ ที่จำไม่ได้เลยแม้แต่หน่วยว่าถ่ายจากที่ไหนสงมา
2 ภาพ ภาพแรกเป็นภาพถ่ายเต็มตัว ส่วนอีกภาพเป็นภาพขยายใบหน้า
ด้านข้าง ทั้งสองภาพมีตัวอักษรพิมพ์ที่บอญุหลายบรรทัด

อีรามะ ซินใจ / 7-15 จินงูมาเอะ เขตชิบูยะ...ลิเบอร์เต้จินงูมาเอะ
ห้อง 708

ต่อจากที่อยู่คือเบอร์โทรศัพท์และที่อยู่อีเมลสำหรับคอมพิวเตอร์²
ผมซึ่งกำลังตกใจที่เห็นข้อมูลส่วนตัวของตัวเองเขียนไว้ในนั้น
ยิ่งแทบหยุดหายใจเมื่อเห็นข้อความสุดท้ายในบรรทัดต่อมา

มีเงินรางวัล 300,000 เยน สำหรับใครก็ตามที่ทารุณจิตใจหรือ
ทำร้ายร่างกายผู้ชายคนนี้ได้

“จำได้ใหม่ว่าเร็วๆ นี้เคยไปทำอะไรให้ใครไม่พอใจบ้าง”

เป็นประโยคแรกของฮิโบริคิหลังจากที่เห็นภาพถ่ายและข้อความ
ผมได้แต่มองใบหน้าเคร่งเครียดของเขาพลงสายหน้าปฏิเสธ

ทันทีที่อ่านข้อความบรรทัดสุดท้ายจบ ผมซ็อกจนนึกทำอะไรไม่ถูก
จำไม่ได้ว่าหลังจากนั้นผมไปถึงห้องข้างๆ และเรียกเจ้าของห้องออกมา
ได้อย่างไร กว่าจะรู้สึกตัวก็มายืนอยู่หน้าโถงทางเข้าห้องของฮิโบริคิและกำลัง
ดึงแขนของเขาไว้ด้วยมืออันลั่นเทา

“แล้วพอจะจำชื่อ ‘OWL’ ของคนส่งนี้ได้บ้างไหม”

พอถูกน้ำเสียงสงบนิ่งโชนตำถามย้ำผมจึงมองไปที่อีเมลอีกครั้ง
แต่ทันทีที่เห็นประโยคสุดท้ายซึ่งแผ่ความอาฆาตมาดร้ายออกมาเต็มที่
ผมก็สะเทือนใจขึ้นมาอีกจนทนไม่ได้ต้องเบือนหน้าหนีในที่สุด

² ที่ประเทศญี่ปุ่นนอกจากอีเมลสำหรับคอมพิวเตอร์แบบเดียวกับที่ใช้กันทั่วไปแล้ว ยังมีอีเมล
สำหรับโทรศัพท์มือถือโดยเฉพาะด้วย โดยเป็นบริการของบริษัทโทรศัพท์มือถือญี่ปุ่น

“...ไม่รู้จั๊ก”

คำตอบสั้นๆ แค่นั้นก็สุดกำลังของผมแล้ว เพราะหัวใจผมกำลังเต้นไม่เป็นจังหวะมาตั้งแต่เมื่อครูนี

“แล้วเคยเห็นใน SNS บ้างหรือเปล่า”

ผมพยายามหายใจเข้าลึกๆ เพื่อขจัดอาการแพนิกที่เริ่มเกิดขึ้นแล้วใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะสายหน้า

ผมมี SNS อยู่บ้าง แต่นั่นก็มีไว้สำหรับหาข้อมูลทำงานและแทบไม่ได้ใช้จริงเลย ส่วนคนที่เชื่อมต่อก็คือแต่คนรู้จักแถมยังจำนวนไม่ถึงสิบและไม่เคยเห็นคนใช้ชื่อ ‘OWL’ ด้วย

“รูปเต็มตัวนี่ ตึกที่อยู่ด้านหลังคือแมนชั่นนี้แหละ”

ผมพยายามมองอย่างกลัวๆ ผ่านหลังของฮิโตะที่กำลังยืนแขนทั้งสองข้างกับโต๊ะทำงานจ้องจอคอมพิวเตอร์อยู่ แล้วผมก็เห็นประตูทางเข้าที่ไม่เหมือนใครของแมนชั่นนี้เป็นฉากหลังของภาพถ่าย

กำแพงด้านนอกลักษณะแข็งแรงทนทานกับต้นไม้ประดับของผู้ดูแลซึ่งนำมาตั้งเรียงไว้เป็นแนว มองผ่านกระจกเข้าไปเห็นลิบบีตรงทางเข้าชุดรับแขกสำหรับผู้มาเยือนอยู่ตรงพื้นที่ด้านขวามือ ส่วนด้านซ้ายมือเป็นตู้รับไปรษณีย์ ด้านในสุดเป็นโถงรอลิฟต์ และตรงกลางภาพเป็นตัวผมกำลังเดินออกจากประตูกระจกซึ่งเปิดปิดอัตโนมัติเพื่อออกไปข้างนอก—

“อะ...เสื่อไค้ตฤดูไปไม้ผลิตัวนี้...เพิ่งชื่อเมื่ออาทิตย์ที่แล้วเอง”

“หมายความว่าโดนถ่ายรูปรึ่ภายในช่วงอาทิตย์นี้เองสินะ”

พอเจาะจงสถานที่และเวลาได้ถึงขั้นนี้ จู่ๆ ความหวาดกลัวที่แฝงอยู่ในใจมาตลอดจนถึงตอนนี้ก็ยิ่งถาโถมแรงมากขึ้นเป็นทวีคูณ

ตัวผมเริ่มสั่นเทา พร้อมกับที่ฮิโตะหันหน้ามาพอดี เขาเอื้อมมือใหญ่หนามาจับสองแขนของผมเอาไว้และมองตรงมาที่ผมด้วยสายตาเฉียบคม

TOUGH Act.5 Borderline

“เอาละ นายลองทบทวนดูให้ดี ๆ นะ มีทั้งที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ อีเมลครบทั้งสามอย่างแบบนี้ ตัวบงการคงมีแต่คนใกล้ชิดที่ทำงานด้วย เท่านั้นแหละ ถึงจะไม่ใส่ใจความตั้งใจของนายเอง แต่เคยไปทำอะไรให้ใครเสียประโยชน์เพราะมีความจำเป็นบ้างหรือเปล่า ไม่ก็คนที่มีปัญหาเกี่ยวเรื่องงาน อุบัติเหตุที่ไม่ได้ตั้งใจ จะเป็นเรื่องเล็กน้อยแค่ไหนก็ได้ ลองนึกดูให้ดีสิ”

เขาทำสีหน้าจริงจังมองผมซึ่งกำลังขมวดคิ้วใช้ความคิดอย่างหนัก ส่วนใหญ่แล้วคนที่ทำงานฟรีแลนซ์แทบทุกคนรวมทั้งผมด้วย มักไม่มีเงินทุนเพียงพอจะแยกที่อยู่อาศัยส่วนตัวกับสำนักงานได้ ถ้าหากได้นามบัตรของผมนึกจะรู้ที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ไปด้วย แคมในฟอร์แมตอีเมลที่ส่งจากคอมพิวเตอร์ยังลงท้ายบอกที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์และอีเมลอีก

แต่ว่า ตั้งแต่เริ่มทำงานฟรีแลนซ์ก็รับทำเฉพาะกับที่งานที่รู้จัก และรู้จักกันดี อีกอย่างช่วงนี้ยังไม่เคยเกิดเรื่องหรือเหตุร้ายอะไรเลย แคมผมยังเปลี่ยนบริษัทให้บริการอีเมลเมื่อครั้งปีที่แล้ว คนที่รู้ที่อยู่อีเมลใหม่นี้มีแต่คนรู้จักและคนในครอบครัวเท่านั้น...

ครืด ครืด ครืด

ขณะใช้สมองทบทวนความจำอย่างหนัก จู่ๆ สมาร์ทโฟนที่อยู่บนโต๊ะทำงานก็สั่นจนได้ยินเสียง

“วู้ก”

ถึงแม้เป็นเสียงสั้นจากสมาร์ทโฟนที่คุ้นเคยแต่ผมกลับตกใจจนกระโดดตัวลอยเหมือนคนไร้สติ พอเห็นผมนิ่งตัวเป็นหินไปแล้ว ฮิปปิคิจึงเอื้อมมือไปหยิบตัวเครื่องซึ่งกำลังสั่นเรียกไม่หยุดให้แทน

“จากทาคามิ”

“ทาคามิ?”

แม้จะโล่งใจขึ้นบ้าง แต่เพราะความตกใจจึงยังตัวชาทำอะไรได้ไม่คล่องนัก แล้วฮิปปิคิจิหันมาถามว่า “จะเอาไป ให้คุยแทนไหม” ผมจึงผงกศีรษะตอบและบอกรหัสผ่านสำหรับปลดล็อกโทรศัพท์ให้

“ทาคามิเหรอ เออ เปล่าๆ เบอร์โทร.ของชินโงถูกแล้ว พอดีมีเหตุ
นิดหน่อยนะ แล้วโทร.มาอะไร”

“อีเมล?” หลังจากถามทาคามิไปอย่างนั้น อิบิคิก็ทำสีหน้า
เคร่งเครียด

“ทำไมนายถึงรู้เรื่องนั้น”

(เอ๊ะ เกิดอะไรขึ้น?)

ใบหน้าด้านข้างของผู้ชายซึ่งกำลังฟังคำอธิบายจากทาคามิอยู่
ค่อยๆ เพิ่มความเคร่งเครียดขึ้นทีละนิด มองเห็นความกระวนกระวายชัด
ผ่านทางแผ่นหลัง

“...เข้าใจแล้ว จะรอก็แล้วกัน”

ผมเกาะแขนอิบิคิซึ่งเพิ่งจบการสนทนาและวางสายโทรศัพท์ไป

“ทาคามิว่าไงบ้าง”

อิบิคินิ่งเงียบไปครู่ใหญ่ ก็มอมองใบหน้าของผม วางสมาร์ตโฟนลง
แล้วพูดด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“มีอีเมลข้อความเหมือนกันส่งไปที่หมอนั้นด้วย”

นากาเสะ ทาคามิ เป็นเพื่อนของผมและอิบิคิตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม
ต้น เขาย้ายไปเรียนต่อที่อเมริกาตอนฤดูใบไม้ร่วงตอนมัธยมปลายปีที่สอง
หลังจากนั้นเขาก็ใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศมาตลอดเกือบสิบปีจนกระทั่งกลับมา
ใช้ชีวิตที่ญี่ปุ่นเมื่อปลายปีที่แล้ว และใช้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ
ซึ่งเก่งเทียบเท่าเจ้าของภาษาทำงานเป็นนักแปลอิสระ

ทาคามิที่ถูกพูดถึงมาถึงห้องของผมหลังจากวางหูโทรศัพท์ไป
หนึ่งชั่วโมง พร้อมกับ สตีฟ ซึ่งเป็นทั้งคนรักและเพื่อนร่วมห้องเพศเดียวกัน
ใบหน้าโดดเด่น ตาคมโต และจมูกโด่งของเขาดูเคร่งเครียดอย่างที่ผมไม่เคย

TOUGH Act.5 Borderline

เห็นมาก่อน พอทาคามีเข้าห้องมาแล้วก็รีบตรวจดูอีเมลเจ้าปัญหาในเครื่องคอมพิวเตอร์ของผมก่อนถึงตัวนั่งลงบนโซฟา โดยมีสติพั่งซ่างๆ ไม่ห่าง

“ทำยังไงดี... ไม่นึกเลยว่าเรื่องจะกลายเป็นแบบนี้”

ฮิปปิคิดินไปยืนตรงหน้าทาคามีซึ่งกำลังเอามือกุมขมับและโอดครวญ

“เรื่องมันเป็นอย่างไรมายังไง อธิบายให้ฟังหน่อย”

พอถูกถาม ทาคามีก็เงยหน้าขึ้นราวกับได้รับความกล้าจากสายตาสงบนิ่งของเพื่อนที่กำลังก้มลงมอง ก่อนถอนหายใจออกมาเบาๆ

หลังจากเจียบไปประมาณสามสิบวินาที ดูเหมือนว่าทาคามีจะรวบรวมสติได้แล้ว เขาเริ่มอธิบายความพลางกั่มหน้าลงมองนิ้วมือตัวเองซึ่งประสานกันอยู่บนตัก

“เรื่องของเรื่องมันเริ่มมาจากการเถียงกันในโซเชียล”

นั่นคือเว็บไซต์คอมมิวนิตีสำหรับชาวเกย์ที่ทาคามีกับสติฟเป็นสมาชิกอยู่

เป็นชุมชนสำหรับผู้ที่มีความชอบทางเพศที่พิเศษออกไป การคบหาสมาคมกันจึงเป็นเพียงการคบหาแบบผิวเผินของสมาชิกจำนวนจำกัด แล้วจู่ๆ วันหนึ่ง ‘OWL’ ก็ปรากฏตัวขึ้นในเว็บนั้น

“เคยถามเขาว่ารู้จักที่นี้ได้ยังไงก็เอาแต่เฉไฉไม่ตอบ ครั้งแรกที่คุยด้วยรู้สึกว่าเป็นคนไม่น่าเชื่อถือ แต่เพราะพูดจาดีมีมารยาทแล้วก็คุยสนุก มีความรู้กว้างขวางทุกเรื่อง เลยไม่คิดว่ามีอะไรแอบแฝงในตอนแรก”

แต่แล้ว พอเวลาผ่านไปประมาณหนึ่งเดือน ‘OWL’ ก็เริ่มเผยแพร่ความเห็นออกมา

“เขาเริ่มป่วนบทสนทนาที่สมาชิกเข้ามาแสดงความคิดเห็นตามกระทู้ ตั้งใจเขียนว่าร้ายคนอื่น... สุดท้ายเขาก็เป็นแค่พวก ‘เกรียนคีย์บอร์ด’ นะ”

‘เกรียนคีย์บอร์ด’ เท่าที่ผมรู้คือ ‘คนที่ชอบป่วนโซเชียลเน็ตเวิร์กต่างๆ โดยจะตั้งกระทู้หัวข้อที่ไม่เหมาะสมในสังคมโซเชียลที่ตัวเองเข้าร่วม

ซ้ำแล้วซ้ำเล่า' จุดประสงค์คือต้องการสร้างความขัดแย้งและวุ่นวายจนกลุ่มโซเซียลนั้นต้องปิดตัวลงในที่สุด

เพียงแต่ที่ผ่านมามผมยังไม่เคยตกอยู่ในสถานการณ์แบบนั้นหรือพบเห็นด้วยตัวเองเลยสักครั้ง จึงคิดง่าย ๆ แคว่ว่าในโลกอินเทอร์เน็ตมีคนไม่ได้อยู่ด้วยเท่านั้นเอง

“คนพวกนี้ถ้าอยู่ต่อหน้าจะไม่กล้าสู้กับใคร แต่พออยู่ในเน็ตใช้ชื่อปลอมและมั่นใจว่าตัวเองอยู่ในที่ปลอดภัยแล้ว ก็จะไปพ่นคำหยาบคายหรือคิดว่าสิ่งที่ตัวเองทำนั้นเท่กว่าใคร ฉันล่ะเกลียดพวกนี้ที่สุดเลย พอเห็นมันเข้ามาในกลุ่มคอมมิวนิสต์ชาวเกย์และตั้งใจโจมตีชาว LGBT ฉันก็เลยเลือดขึ้นหน้า”

คนญี่ปุ่นไม่ค่อยมีปัญหาเรื่องการเหยียดเชื้อชาติหรือสัญชาติ แต่สำหรับคนที่เติบโตมาในประเทศอเมริกาที่ถกเถียงกันจนเป็นนิสัยติดตัวมาตั้งแต่เกิดอย่างทาคามิ ก็หาได้ไม่ยากว่าเรื่องนี้น่าจะทำให้เขาโกรธเคืองขึ้นมาจริงจังและได้เถียงกันรุนแรงจนบานปลาย

“สุดท้าย ทุกอย่างก็มันพุดโดนฉันได้กลับแบบหาเหตุผลมาเถียงต่อไม่ได้ เลยโมโหคิดว่าคนอื่นด้วยอารมณ์อยู่คนเดียวเพราะความด้อยปัญญาของตัวเอง คนอื่นๆ เห็นว่าไม่มีประโยชน์และเพื่อที่จะได้เถียงกับ ‘OWL’ ต่อ เจ้านั่นก็เลยถูกลบออกจากกลุ่มคอมมิวนิสต์ ต่อมาก็ลบบัญชีตัวเองไปแต่ก่อนหน้านั้นมันเขียนข้อความถึงฉันโดยเฉพาะว่า...”

จำไว้ ฉันจะทำให้แกเจ็บหนักจนกลับมาเย็นชูดต่อไม่ได้อีกเลย

“ตอนนั้นฉันจิกมันกลับไปว่า ‘ก็แค่หมาขี้แพ้เห่าไปวันๆ แน่จริงลองทำเลย’ แล้วก็...”

แล้วก็ลืมเรื่องนั้นไปเสียสนิท จนผ่านไปหนึ่งเดือน เมื่อวานขึ้นนี้ก็มีอีเมลจาก ‘OWL’ ส่งมาถึง

จะทำลาย ‘สิ่งสำคัญ’ ของแกให้หมดเลย

“ฉันไม่เข้าใจความหมายของ ‘สิ่งสำคัญ’ ที่มันพูดถึง ทั้งยังกลัว เพราะไม่รู้ว่ามันคือเมลของฉันมายังไงด้วย รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีมาตลอด จนเกิดเรื่องวันนี้...”

ทาคามิซึ่งเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดมาเป็นฉากๆ กลับหยุดพูดด้วยท่าที่อึดอั้น สติฟที่นั่งข้างๆ กุมมือแพนหนูมออยู่เงียบๆ

“หมายความว่า”

ฮิบิกิกล่าวขึ้นด้วยเสียงทุ้มต่ำทำลายความเงียบและกดดัน

“‘สิ่งสำคัญ’ ที่ว่านั้นก็คือชินโกสินะ”

ผมซึ่งยืนเยื้องอยู่ด้านหลังฮิบิกิตั้งใจฟังเรื่องราวจากทาคามิที่กำลังนั่งเสียบอยู่ จู่ๆ ก็หวาดกลัวกับการถูกหมายหัวจนตัวสั่น

—จะทำลาย “สิ่งสำคัญ” ของแกให้หมดเลย

(และ “สิ่งสำคัญ” ที่ว่านั้นก็คือ...ตัวผมเอง?)

วินาทีที่รู้ว่าตกเป็นเป้าของความอาฆาตมาดร้ายก็รู้สึกเย็นเฉียบไปทั้งตัว

เป็นความหวาดกลัวราวกับถูกจับไปโยนบนหน้าผาสูงชันโดยไม่มีเกราะหรือเชือกนิรภัยป้องกันอันตรายให้เลยแม้แต่น้อย

(ทำไมถึงกลายเป็นเรื่องร้ายแรงขนาดนี้ได้ล่ะ...)

—มีเงินรางวัล 300,000 เยน สำหรับใครก็ตามที่ทาธุณจิตใจหรือทำร้ายร่างกายผู้ขายคนนี้ได้

ข้อความที่ ‘OWL’ เขียนไว้ในอีเมลตามหลอกหลอนอยู่ในความคิดที่สับสน

“จันรี”

ถ้าหากข้อความนี้ถูกเพิ่มลงในกระดานนิรนาม คัตสูกิก็จะไม่ใช่แค่ 'OWL' อีกต่อไป

ผมอาจตกเป็นเป้าเพียงเพราะเงินรางวัล 300,000 เยน...ของคัตสูกิที่นับจำนวนไม่ได้

ทั้งที่เราไม่เห็นหน้าของพวกมันเลยแม้แต่ชนิด แต่นอกจากหน้าตาของผมแล้ว พวกมันยังรู้ทั้งที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ แม้กระทั่งอีเมลอีกด้วย

พวกมันอาจบุกมาถึงที่สักวันหนึ่งก็ได้

ท่ามกลางความมืด ผมอาจโดนคนที่ไม่รู้จักบุกเข้ามาแล้วก็ได้... ทูบตี? เตะต่อย?

และเป็นไปได้ว่าพวกมันจะไม่หยุดทำร้ายร่างกายเพียงแค่นั้นด้วย อาจถูกจับตัวไป ชังตัวไว้ ถ้าอีกฝ่ายเป็นคนที่มีความชอบเพศชายด้วยกันก็อาจถูกข่มขืนได้

ที่น่ากลัวที่สุดคือพอถูกทำร้ายอย่างหนักจนพวกมันพอใจแล้ว...

(อาจจะถูกฆ่าทิ้ง?)

พอคิดต่อจนถึงความเป็นไปได้ของสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุดแล้ว ความกลัวก็ค่อยๆ กัดกินจากปลายนิ้วที่เริ่มชาและเย็นเฉียบ แผ่นหลังมีเหงื่อไหลออกมาจนเปียกชุ่ม พร้อมกับอาการคลื่นเหียนมวนท้องจนแน่นและอึดอัด

(แย่แล้ว...รู้สึกคลื่นไส้)

ระหว่างที่ผมพยายามกลืนหายใจกดลิ้นปีเพื่อไม่ให้อาเจียนออกมาอยู่นั้น รวากับจะมองเห็นออร่าความขี้แพ้ของผม ทาคามิจึงตะโกนออกมาด้วยน้ำเสียงโกรธเคืองดังลั่น

“ทำไมขี้ขาดขนาดนี้วะ! เอาซินโง่ที่ไม่เกี่ยวอะไรด้วยเลยมาเป็นเป้าแบบนี้!”

“เพราะความเป็น ‘เกรียนศิย์บอร์ด’ เลยอดเหมือนมันจะมีประสบการณ์เรื่องการทะเลาะกันในเน็ตมากกว่าแหละนะ — ทาคามิ แกเป็นคนประเภทที่ทนทานกับการบุกโจมตีซึ่งหน้าแต่จะอ่อนแอถ้าโดนโจมตี

TOUGH Act.5 Borderline

ทางอ้อม มันคงอ่านตรงนี้ออกเลยตั้งเป้าไปที่จุดอ่อนของนาย”

คงเพราะรู้สึกได้ถึงความกังวลใจของทั้งผมกับทาคามิ อิบิคิจึงพยายามสะกดอารมณ์และพูดด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบ

“มันถึงขนาดส่งอีเมลมาให้ชินโงด้วยแบบนี้ น่าจะอยากให้นายเห็นคนที่ตกเป็นเป้าหวาดกลัวเพื่อสร้างความกดดันนั่นแหละ”

ตรงข้ามกับอิบิคิจึงนิ่งสงบ ทาคามิสีหน้าเคร่งเครียดมากขึ้นไปอีก เขาจิกเล็บลงบนหัวเข่าอย่างแรงจนข้อเข่าซีดขาว

“โอ้วว...”

“แต่...แต่ว่า...”

ทุกคนหันมามองผมที่จู่ๆ ก็พูดเสียงดังขึ้นมาจนผมเองยังอึ้งไปชั่วขณะ แต่ก็อดพูดออกไปไม่ได้

“แล้ว...ทำไมถึงต้องเป็นฉันด้วยล่ะ?”

แม้จะฟังที่อิบิคิวิเคราะห์และจับทางได้ว่า ‘OWL’ มีจุดประสงค์อะไรแล้ว แต่ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมเป้าหมายนั้นถึงมุ่งตรงมาที่ตัวผม

เพราะผมเองใช้ชีวิตปกติมาตลอดไม่เคยมีปัญหากับใครเลย ยกเว้นสมัยเป็นนักเรียนมัธยมปลายที่อาจเคยมีบ้าง และทาคามิเองเพิ่งกลับมาญี่ปุ่นได้ไม่กี่เดือน ถ้าเป็นคนที่รู้จักกันหลังจากนั้นก็มิจำนวนจำกัด เพียงไม่กี่คนเท่านั้นเอง

“เรื่องนั้นฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน...”

ทาคามิส่ายหน้าด้วยท่าที่ทุกซอก

“ไม่รู้ว่ ‘OWL’ รู้เรื่องที่ฉันกับเธอรู้จักกันมาจากไหน”

“แล้วเคยเจอใครในปาร์ตี้ออฟไลน์ หรือในชีวิตจริงบ้างหรือเปล่า?”

พออิบิคิถามย้ำอีกครั้ง เขาส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่เคยเลย มันเป็นคอมมิวนิตี้ที่ต้องสมัครสมาชิกด้วย อย่างฉันที่เป็นแบบนี้ใครเห็นก็รู้ว่าเก๋แน่ๆ เลยไม่เอี๊ยะกับสายตาชาวบ้าน แต่ยัง

³ งานพบปะสังสรรค์ของคนที่รู้จักกันในโซเชียลเน็ตเวิร์ก (SNS) โดยนัดเจอตัวจริงกันตามร้านอาหารหรือคาเฟ่

มีคนที่ต้องปกปิดพ่อแม่หรือที่ทำงานอยู่ พวกเขาเลยคุยกันเฉพาะออนไลน์เท่านั้น ไม่ต้องบอกก็เป็นที่รู้กันว่าทุกคนจะไม่ซอกแซกเรื่องคนอื่น”

“ถึงไม่เคยเจอหน้ากัน...แต่ถ้าเอาอีเมลที่ส่งจาก ‘OWL’ ตอนนั้นมาตรวจย้อนกลับไปจะพอรู้ตัวหรือรู้สถานที่ส่งไหม”

แม้ลึกในใจว่าคงไม่ใช่เรื่องง่ายนัก แต่นี้ก็เหมือนฟางเส้นบางๆ ที่ต้องคว่ำเอาไว้ก่อน ทว่าฮิบิชิไม่มีที่คำตอบสนองกับความคิดนี้มากนัก

“อันดับแรกคงต้องหาที่มาที่ไปของอีเมลนั้นก่อน แต่เท่าที่ฟังนายเล่ามาทั้งหมด ไอ้หมอนี้ไม่น่าทำอะไรงๆ แบบมือใหม่หรรอก คิดว่าอีเมลชื่อ ‘OWL’ นี่คงเป็นบริการฟรีจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต เพราะเดี๋ยวนี้มีอีเมลแบบใช้แล้วทิ้งไม่ต้องลงทะเบียนด้วย ถึงระยะเวลาใช้งานจะมีจำกัด แต่ก็มีเวลาพอให้เอามาใช้ส่งอีเมลป่วนแบบนี้”

เป็นอย่างนั้นจริงๆ สินะ

“ที่สน.ฉันก็มีแผนกตำรวจไซเบอร์อยู่ แต่อาชญากรรมทางเน็ตแบบนี้เกิดขึ้นประจำทุกวัน จนรับมือไม่ไหวกันแล้ว”

(หมายความว่า ทางออกข้างแสนมีดมน)

ท่ามกลางความท้อแท้ ผมบ่นเบาๆ ขึ้นมาโดยไม่ได้เจาะจงว่าพูดกับใครเป็นพิเศษ

“‘OWL’ เนี่ย แปลว่านกฮูกใช่ไหม”

“อย่างที่คุณทั่วไปรู้กันว่า ‘นกฮูก’ เป็นสัญลักษณ์ของความรอบรู้ที่มันใช้ชื่อนี้คงมั่นใจในสติปัญญาของตัวเองเป็นบ้าเลยสินะ”

ฮิบิชิตะโกนอย่างโมโหและก่ดก่ดกุ่ม สตีฟซึ่งนั่งเงียบมาตลอดจนถึงตอนนี้ส่งเสียงขึ้นมาเบาๆ “เอ่อ คือว่า” แม้แต่คนรำเริงอยู่เสมออย่างเขาก็ยังนิ่งขรัมและมีท่าทีเคร่งเครียดในวันนี้

“คำว่า ‘OWL’ ยังหมายถึง ‘ลางร้าย’ หรือ ‘ผู้นำพาหายนะมาให้’ ได้ด้วยนะ”

สตีฟเป็นชาวอเมริกันแต่เรียนและค้นคว้าวรรณคดีเอโตะมาจน

ผู้เชี่ยวชาญ จนปัจจุบันได้รับเชิญจากมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่งให้มาเป็น
อาจารย์พิเศษ ด้วยคำอธิบายอย่างผู้รู้ทำให้บรรยากาศตอนนั้นยิ่งตึงเครียด
ขึ้นไปอีก

“แล้ว ‘OWL’ มันว่าไงหรือ?”

โดยไม่อ่อนไหวไปกับบรรยากาศที่หยุดนิ่งและกดดัน ฮิโตะเปลี่ยน
คำถามเพื่อดึงหัวข้อเรื่องกลับไปยังปัญหาหลัก

“อีเมลที่มันส่งมาให้ฉันเขียนไว้ว่าถ้าไม่ยอมทำตามคำสั่งล่ะก็ มัน
จะส่งอีเมลข้อความเหมือนกันนี่ลงในเว็บบอร์ดนิรนามที่เป็นแหล่งรวมชาว
เกย์ ผู้ชายที่ได้เห็นรูปชินโงน่าจะมีหลายคนที่ยากเห็นตัวจริงขึ้นมา แล้ว
ในกลุ่มคนพวกนั้นก็อาจมีใครให้หัวคิดทำตามที่ ‘OWL’ ยั่วยุขึ้นมาได้...”

“แล้ว ‘OWL’ มันต้องการให้ทำอะไร?”

“ไอ้มันมันแค่นั้นที่เตียงแพ้ในกระตู้เว็บบอร์ดมาจนถึงตอนนี้ มันสั่ง
ให้ฉันถอนคำพูดและปฏิเสธทุกอย่างที่ประกาศในกระตู้ตอนนั้นว่าไม่ได้คิด
อย่างนั้นแล้วก็ขอโทษมันด้วย อีกอย่างคือต้องเขียนทำนองว่าเกย์จะทำให้
มนุษย์ต้องสูญพันธุ์ เป็นตัวต้นเหตุของความชั่วร้ายทั้งหมดในโลกนี้ ยอมรับ
ว่าตัวเองเป็นขยะ เป็นแค่ฝุ่นผง และขอโทษที่เกิดมา”

“ทาคามิ”

สติเฟื่องตัวมากอดไหล่คนรักซึ่งกำลังพูดข้อความให้ร้ายตัวเอง
นั้นทำให้ผมทนไม่ได้จนต้องตะโกนร้องออกมา

“อะไรกัน อะไรกันเนี่ย! อย่ายอมทำตามที่มีนบอกนะ”

แล้วทาคามิก็มองตรงมาที่ผมซึ่งโมโหจนลืมสถานะของตัวเองไป
จนหมด

“แต่ความปลอดภัยของชินโงสำคัญกว่าศักดิ์ศรีของฉันนะ”

พอแย้งออกมาด้วยน้ำเสียงแน่นแล้ว ทาคามิก็พยักหน้าเรียก
ความมั่นใจให้กลับคืนเหมือนเดิมพร้อมทั้งพึมพำต่อ

“ถ้าไปโพสต์ข้อความแย่ๆ แบบนั้นในเว็บที่พวกเกย์ชอบเล่นกัน

ล่ะก็ คงจะเกิดดราม่าใหญ่แน่นอน แต่ก็ต้องยอมเสียเพื่อรักษาสิ่งที่สำคัญกว่า”

“แต่ว่า!”

“ถ้าจะทำอย่างนั้น รีบทำให้เร็วน่าจะดีกว่า”

เสียงเรียบและนิ่งสงบดังขึ้นเป็นการสรุปบทสนทนา ผมได้แต่มองไปที่เจ้าของเสียงนั้นอย่างกังขาไม่เชื่อหูตัวเอง

“ฮิบิชิ...?”

แม้ผมจะส่งสายตาดำหนิแต่ฮิบิชิก็ไม่เปลี่ยนสีหน้าเลยแม้แต่หน่อย ยิ่งไปกว่านั้นเขายังเร่งทาคามิด้วยว่า “รีบกลับไปห้องแล้วโพสต์คำขอโทษให้เร็วที่สุดเลยนะ”

“เข้าใจแล้ว”

“ทาคามิ!”

“ไม่ต้องห่วง เคยบอกแล้วใช่ไหมว่าฉันนะทนกับความเจ็บปวดที่เกิดกับตัวเองได้”

พูดจบเขาก็ยิ้มที่มุมปาก แต่ผมตะโกนค้านทาคามิซึ่งพยายามปิดกั้นไม่ให้ผมยุ่งกับเรื่องนี้

“จะไม่ห่วงได้ไง!”

นี่ไม่ใช่เรื่องปกติธรรมดาเลย

ทาคามิผู้ซึ่งรักศักดิ์ศรีมากกว่าใครต้องมายอมแพ้เพราะเล่ห์กลโกงของไอ้คนชั่วฉลาดแบบนี้...

(ปล่อยให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้หรอก!)

ผมพยายามหวานล่อมให้เขาเปลี่ยนใจ แต่ดูเหมือนว่าการจับมือกันของทาคามิกับฮิบิชิที่ทำตัวเป็นผู้พิทักษ์รักษาความปลอดภัยของผมเหมือนสมัยเรียนมัธยมปลายอยู่นั้นไม่มีอะไรมาโค่นลงได้เลย— ไม่ว่าจะพุดอะไรออกไปก็ทำให้พวกเขาเปลี่ยนใจไม่ได้

“ขอโทษที่ทำให้เป็นเรื่องใหญ่โตขึ้นมาซะนะ แต่สัญญาว่าจะแก้ปัญหานี้ให้ได้ ถ้าโพสต์ข้อความขอโทษเรียบร้อยแล้วจะติดต่อมา”

ทาคามิพูดด้วยสีหน้าของคนที่ตั้งใจแน่วแน่พร้อมกัมคีระระขอโทษ ก่อนกลับไปกับสติฟ

หลังจากนั้น ผมก็ยืนนิ่งอยู่ที่โถงทางเข้าต่างๆ ที่อารมณียังคงขุ่นมัว “ชินใจ” แล้วฮิบิกิจิตบ่าของผมเบาๆ

“ส่งอีเมลที่ได้รับเข้าสมาร์ตโฟนของฉันหน่อย”

เสียงของเขาทำให้ผมรู้สึกตัวและรู้ว่า ผมไม่มีอีเมลของฮิบิกิ เพราะตอนแรกที่กลับมาพบกันผมไม่อยากจะส่งข้อความเพื่อติดต่อเขา และหลังจากนั้นฮิบิกิจี่ย้ายมาอยู่ห้องข้างๆ เลยไม่มีความจำเป็นต้องส่งข้อความหากันอีก

“ฉันไม่รู้อีเมลของนายนะ”

คำตอบของผมทำให้เขาแสดงสีหน้าว่าเพิ่งจะนึกขึ้นได้เช่นกัน เขาจึงบอกอีเมลของตัวเองให้ผมพิมพ์ลงคอมพิวเตอร์เพื่อส่งต่ออีเมลของ ‘OWL’ ไม่นานนักสมาร์ตโฟนของฮิบิกิจิตอบรับและส่งเสียงเตือนว่ามีอีเมลเข้า

ฮิบิกิตตรวจดูอีเมลอีกครั้งก่อนจะหย่อนสมาร์ตโฟนลงในกระเป๋าทางเกงด้านหลัง

“จะทำยังไงกับมันหรือ”

“พรุ่งนี้จะลองใช้คอมของสน. ตรวจดูว่าพอจะหาร่องรอยจากที่อยู่อีเมลของ ‘OWL’ ออกมาได้บ้างไหม หวังอะไรไม่ได้มากหรอก แต่ก็ต้องลองดู”

เขาพูดพลางหยิบบุหรี่ปาร์ลโบโรออกจากระเป๋าตรงหน้าอก เสื้อยืดขึ้นมาหนึ่งมวนแล้วจุดไฟด้วยไฟแช็กชิบโบ

“เจ้าทาคามิมันคงวางแผนเอาไว้หมดแล้วละ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าทุกอย่างจะจบลงด้วยดีเสมอไป ที่ยุ่งยากคือข้อมูลส่วนตัวของนายอยู่ในมือมันหมดแล้ว ถึงทาคามิจะโพสต์คำขอโทษลงไปเพื่อให้ครั้งนี้ไม่ถูก

เผยแพร่ว่า แต่ก็ไม่มีหลักประกันว่า ‘OWL’ จะไม่เอาไปใช้ทำเรื่องไม่ดีอีก”

เขาคาดเดาถึงกลางร้ายที่อาจเกิดขึ้นและกดฟิลเตอร์บุหรีที่เพิ่งสูบ
ได้ไม่นาน

ใบหน้าด้านข้างบ่งบอกถึงความเคร่งเครียดของฮิบิชิ ทำให้ผมต้อง
แอบกลืนน้ำลายด้วยความอึดอัด

(เฮ้อ แอ้งจัง... รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีเลย)

“ด้วยความที่เป็น ‘เกรียนคีย์บอร์ด’ เป็นไปได้ว่ามันอาจใช้เทคนิค
เจาะเข้าระบบจนรู้ชื่อเมลของทาคามิ แต่หลังจากนั้นการสืบต่อจนรู้เห็นตัวตน
ของนายแถมยังเอาข้อมูลส่วนตัวมาได้อีก... นั่นไม่ใช่เรื่องที่ทำกันได้ง่ายๆ
เลย”

ขณะที่ผมเงยหน้าขึ้นมองความว่างเปล่าอยู่คนเดียว ฮิบิชิก็หันมา
มองพร้อมทั้งหรีตาและพูดขึ้น

“ไม่ว่าจะยังไง มีรูปส่งแนบมาด้วยแบบนี้แสดงว่ามันเคยเข้าใกล้
นายมาแล้วแน่นอน และที่เป็นรูปโคลสอัพหน้าชัดเจนกี้คงเพราะซ่อนกล้อง
เอาไว้ แล้วแอบถ่ายตอนเดินสวนกับนายนั่นแหละ”

“.....”

คำพูดนั้นเหมือนชนวนทำให้ผมจินตนาการถึงสายตาของ ‘OWL’
ที่จ้องมองมายังผมตอนเดินสวนกันจริงๆ ทำให้เกิดกลัวจนตัวสั่นขึ้นมาเป็น
ครั้งที่นับไม่ถ้วนของวันนี้ ขณะนั้นเองฮิบิชิก็จับแขนทั้งสองข้างของผมเอาไว้เบาๆ

“มัวคิดว่าพวกโรคจิตสตอล์เกอร์ทางเน็ตแบบนี้ไม่มีพิษสงอะไร
รอจนโดนมันทำร้าย ถึงตอนนั้นจะมานั่งเสียใจก็คงไม่ทันการแล้ว ดูจาก
ข้อมูลของไอ้ ‘OWL’ นี้ คิดว่าที่มันหาที่อยู่นายได้คงเพราะรู้จักพื้นที่ดี เป็น
ไปได้มากที่ตัวมันจะอยู่ในโตเกียว หรือไม่ก็อาจจะอยู่แถบชานเมืองไม่ไกล
มากนัก รูปถ่ายสองใบนี้เป็นคำขู่ว่าประกาศสงครามกับเราว่า ถ้ามันเอาจริง
ก็สามารถเข้าถึงตัว ‘ฮิรามะ ชินโงะ’ ได้ไม่ยาก— หมายถึงมันต้องการให้
เรารู้ว่านี่ไม่ใช่แค่ขู่แต่ปากเท่านั้นแต่มีความสามารถมากพอที่จะลงมือ

ทำจริงด้วย”

“ประกาศ...สงคราม”

พอได้ยินเสียงแหบแห้งของผมซึ่งถูกพูดจนความกลัวกัดกินไปทั้งหัวใจแล้ว ไบหน้าที่ยื่นเข้ามาใกล้นั้นก็ทวีความเอาจริงเอาจังยิ่งขึ้น

“จากการเอาข้อมูลที่คุณตอนนี้มาตั้งข้อสันนิษฐานเบื้องต้น เรื่องที่ฉันจะพูดต่อไปนี้เป็นเรื่องสำคัญนะ สำหรับนายมันอาจเป็นความช่วยเหลือที่จู่ๆ ก็เกิดขึ้นโดยไม่รู้เรื่องอะไรเลย ในฐานะเพื่อนและในฐานะตำรวจ ฉันเข้าใจว่ามันไม่ยุติธรรมกับนาย แต่ยังไงฉันก็ต้องพูด”

ถ้อยคำสรุปความสำเร็จสรรพไม่เปิดโอกาสให้ได้แย้งถูกพูดออกมาให้ผมรับฟัง

“จนกว่าฉันจะหาตัว ‘OWL’ เจอและรู้ว่ามันเป็นใคร งดออกจากบ้านสักพัก”

(...นั่นไง)

ผมเองก็พอจะรู้ตัวอยู่บ้าง แต่พอถูกห้ามไม่ให้ออกนอกบ้านชัดเจนแบบนี้ทำให้ความสะเทือนใจเพิ่มมากขึ้น

“จนกว่าจะหาตัวมันเจอ...ระยะเวลาที่คุณเครียดมากไปหน่อยไหม”

แม้โอดครวญด้วยน้ำเสียงเหมือนคนจะร้องไห้ แต่ก็ไม่ทำให้ฮิบัติใจอ่อนลงเลยแม้แต่น้อย

“ไม่ได้หมายความว่าไม่ให้ออกเลย ออกไปได้ถ้าเป็นตอนที่ฉันคอยคุ้มกันให้”

“ตอนที่มันนายคุ้มกันให้ นั่นก็หมายความว่าห้ามออกตอนช่วงกลางวันใช่ไหม? แล้วงานฉันจะทำไม”

“งานกับชีวิต อย่างไหนสำคัญกว่ากัน?”

พอถูกยกเหตุผลที่เถียงไม่ออกขึ้นมา ผมจึงทำได้แค่มองไบหน้าที่เคร่งเครียดของผู้ชายตรงหน้ากลับไปอย่างกังวลใจ พร้อมกับต้องใส่ที่ปับป่วน

และจุดเน้น ผมนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อฤดูร้อนของปีที่แล้วขึ้นมาอีกครั้ง เป็นเหตุการณ์วิ่งราวทรัพย์สินสดสองหมื่นเยนที่ทำให้ผมได้พบกับหมอนี่อีกครั้ง ตอนนั้นเขาก็สั่งห้ามผมออกนอกบ้านเหมือนกัน แต่นั่นก็แค่ระยะเวลาจนกว่าอิบิคิจะกลับมาจากการไปทำงานต่างจังหวัด

แม้เป็นเวลาแค่หนึ่งสัปดาห์แต่ผมก็ไม่อาจทนทำตัวนิ่งๆ ซิ่งตัวเองอยู่ในบ้าน และฝ่าฝืนคำเตือนของอิบิคิออกไปข้างนอกจนได้ ผลสุดท้ายก็เกิดอันตรายถึงขนาดว่าถ้ามีอะไรผิดพลาดไปแม้แต่นิดเดียวคงเสียชีวิตไปแล้ว เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นเพราะทำตัวเองแท้ๆ

สำหรับเหตุการณ์นั้นผมสำนึกผิดแล้ว

แต่อย่างที่เราทั้งคู่รู้ว่าอาซึฟรี่แลนซ์ การติดต่อกับผู้จ้างงานเป็นเรื่องสำคัญที่สุด การขยับตัวไปไหนไม่ได้ก็เป็นอันตรายต่อชีวิตการทำงานเช่นกัน เรื่องส่งข้อมูลหรือไฟล์งานพอจะทำแบบออนไลน์ได้ แต่การประชุมและไปดูการถ่ายภาพนั้นไม่เหมือนกัน แม้การวิดีโอคอลพอใช้แทนกันได้แต่จะให้ลูกค้ามายอมรับความไม่สะดวกของตัวเองไปด้วยก็คงไม่ดีนัก

และถ้าหากหยุดงานในช่วงนี้ ก็จำเป็นจะต้องเตรียมใจรับสภาพหลายๆ อย่าง

ไม่ว่าวงการไหนคงไม่ต่างกัน ช่องโหว่เพียงช่องเดียวอาจทำให้เสียหายไปทั้งหมด งานจ้างประจำที่อุตสาหกรรมที่ได้มาอย่างยากลำบากก็อาจถูกคนอื่นแย่งไป...

สำหรับฟรีแลนซ์ซึ่งไม่มีหลักประกันงานในอนาคต การปล่อยให้งานจ้างประจำหลุดมือไปถือเป็นความสูญเสียใหญ่หลวง การสูญเสียงานหลักที่มีประจําหมายถึงการสูญเสียเงินที่จะนำมาจ่ายค่าใช้จายขั้นต่ำในการดำรงชีวิตไปด้วย ชำราราชการอย่างอิบิคิอาจไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้มาก่อน แต่สำหรับผมแล้วนี่เป็นปัญหาคอขาดบาดตายเลยทีเดียว

ผมจึงหน้าอิบิคิพยายามหาคำพูดมาแย้งเกี่ยวกับเงื่อนไขปากท้องตัวเอง แต่พอมองหน้าอิบิคิให้ดิฉันเห็นสายตาดูจริงจังที่มองตรงมายัง

TOUGH Act.5 Borderline

ผมเงยบๆ นั้นแล้ว คำพูดทั้งหมดก็สลายหายไปทันที

เป็นคำสั่งที่มาจากความเป็นห่วงเป็นใยผมอย่างจริงจัง แค่มอง
ตาคู่นั้นผมก็เข้าใจทั้งหมด

“...เข้าใจแล้ว”

ทั้งจากบทเรียนรศขมในอดีตและครั้งนี้ สุดท้ายก็ต้องยอมรับคำสั่ง
ห้ามออกนอกบ้านแต่โดยดี

2

“เพื่อฉัน จะพยายามทำสุดความสามารถเลย”

ผมตกลงเสียใจฮิโตะตามที่เขาให้สัญญาไว้ตอนท้าย และเช้าวัน
รุ่งขึ้นชีวิตก็เปิดตัวอยู่แต่ในห้องของผมก็เริ่มต้น

เรื่องงาน หลังจากส่งงานเล่มแถมนิตยสารซึ่งใกล้กำหนดส่งมาก
ที่สุดไปแล้ว ผมก็อ้างกับทีมงานทุกคนว่า ‘ป่วย เป็นไข้หวัด’ และขอเลื่อน
วันนัดพูดคุยงานครั้งหน้าออกไปก่อน (รู้สึกไม่ดีที่ต้องโกหก แต่ผมก็ไม่กล้า
บอกความจริง) ส่วนกำหนดวันถ่ายภาพนั้นโชคดีที่คราวนี้มีถ่ายแค่ภาพ
สินค้า กองบรรณาธิการจึงอาสาไปแทนให้

ผมรู้สึกขอบคุณเพื่อนร่วมงานที่ให้ความร่วมมือปรับและเลื่อน
เวลานัดต่างๆ ตัวผมเองคงต้องทำงานเต็มที่ไม่ให้คุณภาพงานด้อยลงอย่าง
เด็ดขาด

เพื่อตอบแทนที่ได้ทำงานที่บ้านไปอีกนานจึงต้องรักษาเวลาวันส่ง
งานให้ดี

และต้องขอบคุณที่มีระบบการส่งต้นฉบับออนไลน์บนโลกใบนี้
แน่นอนว่ามันมีความเสี่ยงที่ต้องแลกอยู่เหมือนกัน ซึ่งทั้งหมดเป็นสิ่งที่ผม

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

คาโอรุ อิวาโมโตะ เขียน
บอสโก ทาคาซากิ ภาพ
Neco Maid แปล

© Kaoru Iwamoto 2016
Originally published in Japan in 2016 by Libre Inc.
Thai translation rights arranged with Libre Inc.

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2566
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์วายุโอเล็ท บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด
ISBN 978-616-14-0466-6

คาโอรุ, อิวาโมโตะ.
Tough 3 Borderline.- กรุงเทพฯ : บุ๊ค ไทม์, 2566.
244 หน้า.
1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. เนโกะเหมด, ผู้แปล.
II. บอสโก, ทาคาซากิ, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.
895.63
ISBN 978-616-14-0466-6

ผู้จัดการสำนักพิมพ์	อลีน เฉลิมชัยกิจ
ที่ปรึกษา	ลัดตวรา วรรณามวงษ์ นิเวชะระ
บรรณาธิการบริหาร	วรุตม์ ทองเชื้อ
บรรณาธิการพิเศษ	Kantie Takahashi
บรรณาธิการต้นฉบับแปล	Myorenji
บรรณาธิการเล่ม	Bussara R., Sommew
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย	รุ่งฤทัย ศรีสุข
ศิลปกรรม	รุ่งฤทัย ศรีสุข
พิสูจน์อักษร	บ.ชววงศ์
ประสานงานลิขสิทธิ์	Makoto Shigeno
ฝ่ายการตลาด	อัคคณัฐ ชุมนุ้ม
ฝ่ายขาย	มนัญชยา ศิริวงษ์
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์	สุรินทร์ บุระณา
จัดจำหน่ายโดย	สำนักพิมพ์วายุโอเล็ท บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด 214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม. 10150 โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

ทว

TOUGH:
Borderline 3

“เราต่างหวั่นไหวอยู่ระหว่างสถานะความเป็นเพื่อนกับคนรัก
และทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นมาตลอด... ถ้าลองก้าวข้ามเส้นแบ่งนั้นไปล่ะ”

นายตำรวจขาโหดประจำสถานีชิบูยะจูโอ คา มิคุระ ฮิโบริ
กับ ฮิรามะ ชินโง่ ตัวป่วนที่เหมือนแม่เหล็กดึงดูดปัญหา ความเป็น
เพื่อนของทั้งคู่พังทลายไปนานแล้วด้วยการกระทำของฮิโบริ แต่เมื่อ
เขาให้สัญญาจากใจจริง ชินโง่จึงยอมตกลงกลับมาคบหากันใหม่
อีกครั้ง

การสวมกอดฉันมิตรไม่มีอะไรเกินเลย แม้สบายใจและ
ปลอดภัย แต่ชินโง่กลับรู้สึกเหมือนอะไรบางอย่างขาดหายไป...

ตอนนั้นเอง ชินโง่ก็ถูกจ้างทำร้ายจากสตอร์คเกอร์โรคจิต
'OWL' โดยไม่ทราบสาเหตุ...! เหตุการณ์สุดระทึกทำจนทั้งชินโง่
และฮิโบริเกือบเอาตัวไม่รอด และเมื่อหัวใจเรียกร้องหากัน ก็คงถึง
เวลาที่ทั้งคู่จะก้าวข้ามเส้นแบ่งนั้นไป